

ΑΣΜΑ ΑΣΜΑΤΩΝ.

ΑΦΙΕΡΩΣΗ

Ένα δέιλι, σκιμένος στην προσταγή τῶν ματιῶν Σου, χαράζω
τ' ἀνείπωτο ἐτοῦτο τραγοῦδι.

Τὸ ξαίρεις καλὰ ἐσὺ. Καὶ τὸ ξαίρεις γιατί ἐσὺ τὸ γέννησες, Βιβλί-
κῆ Παρθένα, γιατί ἐσὺ τ' ἀνάστησες, Παρθενομάννα Γυναικία.

Στὰ χέρια Σου εὐλαβητικά τ' ἀτιθώνω.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

Πῶς περάσανε ὅλα— πῶς περάσανε! . . .

Καλνός, σκόνη, χρυσόσκονη, πᾶνε μὲ τὰ γκρίζα σύννεφα τοῦ δει-
λινοῦ κι ἀρμενίζου με τὸ Γύρο τῶν Ὁρῶν στὸ αἰώνιο ταξίδι.

Κι ὅμως ἐγὼ νομίζω πῶς ἀκόμα εἶναι χιτὸς πού ἦρθες δειλὰ κοντά
μου νὰ μὲ σύρεις ἀπ' τὸ χέρι στὸ μεγάλο γιορτάσι τῆς ζωῆς.

Τὶ παιδιὰ εἴμαστε τότες!

Μιά δίψα κυβερνοῦσε τίς ψυχές μας, ἕνας πόθος νὰ γνωρίσουμε τ' ἀ-
πόκρυφα τῆς ζωῆς, νὰ μεθήσουμε ἀπ' τὸ γλυκὸ κρασί πού μᾶς κέρναγε
ἡ Νιότη! . . .

Εἴσουνε τὸ ἐλαφάκι τὸ γέμελο πού κουρασμένο στὰ μονοπάτια
τῶν λαγγαδιῶν ζητοῦσε κάπου τὸ σύδεντρο νὰ ξεποστᾶσει ἀπ' τὸ μά-
ταιο τρέξιμο!

Κ' ἐγὼ εἶμουνα ὁ πρωτάρης τῆς Ἀγάπης, ὁ κνηγάρης τοῦ κοπα-
διοῦ— πού βαρεμένος ἔγερνα στὸ σύδεντρο μὴν ξιφροντας ποῦ νὰ
προτορήξω τὸ βόλι μου, ποιά φτεροπόδαρη ἐλαφίνα στὸ χρυσὸ τὸ
πλοκάμι νὰ δέσω.

Καὶ φάνηκες, ὅπως εἶπα, κοντά μου, ἀστρομέτωπό μου ἐλάφι
Ἐσὺ. «Διψῶ», λέγανε τὰ μάτια σου. Καὶ τὰ δικὰ μου ἀπαντούσανε :
«Ἐγὼ θὰ σοῦ σβήσω τὴ δίψα»!

Κι ἀπὸ τότες ἄρχισε μιὰ ζωὴ γεμάτη δίψα, πλημμυρισμένη ἀπὸ
ἥλιο σὰν καυτερὸ Αὐγουστιάτικο μεσημέρι.

Τὰ μαλλιά σου, θυμᾶμαι, εἶτανε τότες καστανὰ — τί πλούσια, τί
ποτάμι τὰ μαλλιά σου! — κ' ἐμένα μ' ἄρρεσε νὰ πλέκω ἀνάμεσό τους
τὰ βυσσινιά ρεῖκια πού σοῦφερνα χρυσαγκαλιές ἀπ' τὸ βουνό.

Ἀπὸ τὴ νέα συλλογὴ «Δουλοῖδια—Ἐρωτες—Ταξίδια», (Ἐκδόση βιβλιο-
πωλείου Ζηκάκη)

— Τὶ ὠραία πού εἶσαι, Ἀγάπη μου, σοῦλεγα.

Κ' ἐσύ, γυναικούλα φιλάρεσκη, ἔκλεινες ναζάρικα τ' ἀμυγδαλωτά σου μάτια καὶ μοῦδινες τὰ κερασένια σου χεῖλια γλυκὸ κρασί νὰ πιῶ, μὲ τὸ κρασί τῆς ἡδονῆς νὰ μεθῆσω. . .

Περνούσανε οἱ μέρες σὰν τραγούδι, καὶ τὰ δειλινά, — ὦ, τ' ἀξέχαστα δειλινά! — φέγγανε στὴ ζωὴ μας σὰν ἥλιοι.

Πότε τὸ βιολὶ συνόδευε τὰ φιλιὰ μας στ' ἀπόμερο κιόσκι καὶ πότε στὸ κλειστὸ σεπαρεδάκι μιὰ καλαμιὰ χτυποῦσε τὸ παράθυρο, λὲς καὶ ζητοῦσε νὰ μᾶς συγκρατῆσει ἀπ' τὴν ἀμαρτία.

Κ' ἐμεῖς δὲν προσέχαμε στὸ προμήνυμα τότες καὶ γελοῦσαμε μ' ὅλα καὶ τὸ κάθε τι σαρκάζαμε μ' ἓνα θεῖο σαρκασμὸ.

Ἀγάπη, ἀγάπη, ὁ κυβερνήτης ρυθμὸς.

Ἡ κοινωνία πού ἀνέχεται τὸ ἔγκλημα, σκεπασμένο μὲ τὴ χρυσὴ κορφύρα, οὐρλιαζε γιὰ τὴ δική μας παράλογη ὁρμή.

Χῆλοι σταθμοὶ καὶ χῆλια ἔμπόδια.

Ὅμως μὲ τί γοργάδα τὰ προσπερνούσαμε.

Καὶ τὰ δυὸ νέα κορμιά μας, ἐνωμένα σ' ἓνα ὑπέροχο σύμπλεγμα, ὀρθώνανε μπρὸς στὰ μάτια τῶν ἀνίδεων τ' ἀληθινὸ σύμβολο τῆς Ζωῆς...

Γυμνή!

Ὦ! πῶς νὰ ξεχάσω τὴν ἀντηλιά τῆς ροδοσάρκας σου πού ἀκόμα μού θαμπώνει τὰ μάτια.

Κ' ἐξω οἱ καμπάνες χτυποῦσανε πένθιμα κ' οἱ βιόλες εὐωδιάζανε στὸ περιβόλι.

Ἐνα Θεὸ κηδεύανε οἱ ἄνθρωποι ἀλλὰ καὶ μιὰ καινούρια Θεότρητα γεννιότανε!

Καὶ κάποτε — πῶς νὰ τὸ πῶ τὸ σκληρὸ σου παιγνίδι! — θυμᾶμαι τὶς ἄσπρες νιαντελλωτὲς κουρτίνες πού βαφτήκανε ἄλικες ἀπ' τὴν πυράδα τοῦ κορμιοῦ σου.

Τὶ τρέλλα! Τὶ παραφροσύνη!

Καὶ θυμᾶμαι τότε δυὸ ματάκια πονηρὰ πού χαμογελάσανε, ἓνα προσωπάκι μὲ κάτι χεῖλια κερασένια, προκλητικά, κ' ὕστερα — ὦ! ποιά τρέλλα σὲ κυβερνοῦσε! — δύο γυμνὰ χέρια πού παραμερῖζανε τὶς ἄσπρες κουρτίνες γιὰ νὰ φανεῖ τ' ἀγαλμα τ' ἀσύγκριτο, ἡ Γυμνὴ Ἀφροδίτη!

Ἐκλεισα τὰ μάτια μου.

Ἡ ἀντηλιά τῆς σάρκας σου καὶ πάλι μὲ θάμπωσε.

Μὰ τεχνίτρα ἐσὺ τῆς Ἀγάπης καὶ μαστόρισσα τῆς Ἡδονῆς, χάθη-θηκες στὶς λευκὲς κουρτίνες, ὄνειρο λευκὸ Πεντελίσιο.

Κ' ἓνα δαίλι, πού κανένας δὲν τὸ περίμενε, ἢ χτεσινὴ κοπέλλα ἔγινε γυναίκα καὶ τ' ἀνίδεο παιδί ἄντρας σοβαρός.

Ἔνα δάκρι δρόσισε τ' ἁμαρτωλά σου τὰ μάτια κ' ἐμένα μιὰ ρυτίδα μου αὐλάκωσε τὸ μέτωπο.

Ἡ Ζωὴ ὅμως κύλαγε μπροστά μας σὺν ἀνήμερο ποτάμι κ' ἢ χρυσὴ βαρκοῦλα μᾶς καρτέραγε πέρα στὸ πέλαγο.

Καὶ πίνουμε ἅπ' τὰ δυνατὰ κρασιά τῆς Ἡδονῆς καὶ πάντα διαψάγαμε κι ὄλο πίνουμε.

Κι ὅταν πιά στραγγίσαμε καὶ τὴν τελευταία σταγόνα, ξυπνήσαμε — ὦ, φρίκη! — ἓνα πρωτὶ γυμνοὶ ἀπὸ κάθε ἀγάπης συναίστημα.

Νεκροὶ!

Καὶ σέρναμε τὰ βήματά μας στὸ ἴδιο μονοπάτι κι ὅμως ἀπόμερα διαβαίναμε.

ἴσαμε πού ἦρθε πιά ἡ στοργικὴ μητέρα, ἡ Ζωή, νὰ μᾶς χωρίσει τοὺς ἀνώφελους δρόμους.

Εὐλογημένη ὡς εἶναι!

Αὐτὴ ξαίρει νὰ δίνει τὸν ὄριμο καρπὸ κι αὐτὴ πάλι θάβει στὸ χῶμα ὅ,τι δὲ χρειάζεται στὸ ξεραμένο κλαδί!

Κι ὅμως πάνω ἅπ' τὴ Ζωὴ καὶ πέρα ἅπ' τὴ Ζωή, καὶ κοντὰ στὸν πρόσκαιρο θάνατο καὶ μέσα στ' ἀθάνατο πνεῦμα, βρίσκεται ἡ ψυχὴ τοῦ Πόνου, κι αὐτὴ θλίβεται καὶ δακρίζει γιὰ ὅ,τι χαμογέλασε κάποτε, γιὰ ὅ,τι μοιραῖα ἀκολούθησε τὸν ἀδέκαστο Νόμο!

ΠΑΝΟΣ Α. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ψ Α Π Φ Α Σ

« Κατθανοῖσα κείσαι... »

Μὲ τὴ θανή σου θὰ εβηστεῖς κ' ἐσὺ καὶ ἰϋνομά σου
Γιὰ πάντα, καὶ ποτὲς κανεῖς δὲ θὰ σὲ λαχταρήσει
Τὶ στῆς Πιερίας τὸ βουνὸ δὲ μάζεψε, ποτὲς σου,
Ρόδα, καὶ τώρα ἀψήφιστη θὰ κατεβεῖς στὸν Ἄδη,
Καὶ μὲ τοὺς μαύρους τοὺς νεκροὺς θάσαι διωγμένη πάντα.

« Οἶαν τὰν δάκινθον... »

Ἐσὺ εἶσαι ὁ κρῖνος τοῦ βουνοῦ πού οἱ πιστικοὶ πατοῦνε,
Καὶ τᾶλλο κευλούδι του κοίτεται μαραμένο.

ΔΗΜ. ΓΡ. ΒΕΡΝΑΡΔΑΚΗΣ